

станъ имаше съ същото врѣме и комически видъ, тя приличаше на едно шествие на карнавалъ. въ азиатски вкусъ. Мнозина бѣхж се облѣкли въ богати женски кожуси съ скъпи рисове и алми, макаръ че жегата бѣше голѣма. Имаше даже нѣкои башибозуци, които се бѣхж прѣмѣнили, вѣроятно за поругание, въ златнитѣ черковни одѣжди, грабнати изъ клисурскитѣ черкви. Самъ прѣдводителтъ, Тосунъ-бей, бѣше се потруфилъ съ единъ прѣвъсходенъ европейски халатъ отъ сивъ казмиръ, обточенъ съ алено сукно, и съ дълги чървени провъсени поскюду. Както послѣ се узна, Тосунъ-бей не познавалъ назначението на тая прѣмѣна и ъ зелъ за нѣкаква благородна външна дрѣха, и съ неж искаше да влѣзе въ Бѣла-Черкова...

Само единъ живъ трофей украшаваше триумфа му: то бѣше единъ плѣнникъ съ вързани рѣцѣ отзадъ: Рачко Прѣдлето.

Зрѣлище грозно!

Но Марийка го не видѣ почти. Още въ сѣщия мигъ, когато ѝ се мѣрнѣ сганѣта, тя се не чу не видѣ изъ улицата, минѣ други улици, сѣ пусти и мълчаливи. Най-послѣ стигнѣ Соколовата вратня. Бутнѣ ъ, не се отвори. Тогава блѣснѣ нѣколко пхти.

— Кой тропа? обади се гласътъ на бабата извѣтрѣ.

— Бабо Якимице, отвори, едвамъ издума задъхваната Марийка.

— Какво диришъ тука?

— Докторъ Соколовъ... Отвори дѣ! извика плачевно момичето.

Бабата избѣбра нѣщо сърдито, но отвори.

— Какво го диришъ? Нѣма го! каза тя сопнѣто.

— Дѣвка е бабо?

— Кажѣ ми да ти кажѣ... Отъ вчера го потирихѣ и до сега нѣма го черъ белъ... Хай иди си.

И бабата хлопна пакъ вратнята.

Марийка останѣ смаяна прѣдъ затворенитѣ порти.